

РЕШЕНИЕ

№ 118

гр. Велико Търново, 24.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на
шести декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивелина Солакова

Членове: Станислав Стефански
Ирена Колева

при участието на секретаря АНИТА ЛЮБ. БИЖЕВА
като разглежда докладваното от Ирена Колева Въззивно гражданско дело №
20214100500753 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 030269049, чрез пълномощник – адвокат Д.Х., срещу Решение № 325/30.07.2021г. по гр.дело № 2000/2020г. по описа на Районен съд-Горна Оряховица в частта, в която първоинстанционният съд е уважил предявения от П. ИВ. ТР. осъдителен иск с правно основание чл.432 КЗ и е осъдил дружеството да му заплати сумата от 14 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди вследствие настъпило на 22.02.2019г. ПТП, ведно със законната лихва от 16.07.2020г. до окончателното изплащане. Жалбоподателят счита, че съдебният акт в обжалваната му част е неправилен, като постановен при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон. Излага, че определеният от съда размер на действително настъпилите за пострадалия вреди е необосновано завишен, в разрез с принципа за справедливост, социално-икономическата обстановка в страната към датата на събитието, както и при неотчитане на установения принос на пострадалия. Счита, че справедливият размер на търпените и доказани в процеса неимуществени вреди се равнява на сумата от 11 000лв., която вече е заплатена на пострадалия. Прави искане за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната му част. Претендира разноски за първоинстанционното и въззивното производство.

В законоустановения срок по чл.263 ал.1 ГПК насрещната страна не е подала отговор на жалбата.

В хода на проведеното съдебно заседание въззивникът не се явява и не се представлява. Поддържа в писмена молба подадената въззивна жалба и моли за уважаването ѝ. Прилага списък на разноските по чл.80 ГПК и претендира същите. Възразява относно

размера на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение, като моли за намаляването му съобразно Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в случай, че въззивната жалба не бъде уважена.

Въззиваемата страна, чрез своя процесуален представител по пълномощие – адвокат Л. П., намира подадената въззивна жалба за неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира разноски за въззивното производство съгласно представен списък по чл.80 ГПК.

Въззивната жалба срещу първоинстанционното решение е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, от легитимирана страна, против обжалваем съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество. Съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК въззивният съд следва да извърши служебна проверка относно валидността и допустимостта на обжалваното решение. Съдът намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем. Не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

Съдът, след анализ на събраните по делото пред първата инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, в предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, достигна до следните правни изводи:

Производството пред Районен съд – Горна Оряховица е образувано по искова молба на П. И. Т. срещу "ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ" АД с правно основание чл.432 ТЗ. В нея са изложени твърдения за реализирано на 22.02.2019г. ПТП на път I-4 при 217+900 км, след кантон на ОПУ-Търговище, при което управляваният с превишена скорост от 87 км/ч от водача З. П. Н. л.а. „Опел Астра“ с рег. № ПК** АМ, навлизайки в десен завой, загубил устойчивост и навлязъл в лентата за насрещно движение, по която по същото време се движел л.а. „Шевролет Каптива“ с рег. № СА ** СР, собственост на ИА „Железопътна администрация“ – София и управляван от водача П. С.П., вследствие на което настъпил челен сблъсък между двата автомобила. В резултат на произшествието ищецът, като пътник в л.а. Шевролет Каптива“, твърди да е получил травма на гръдния кош, фрактура на 4-то и 5-то ребро вдясно и плеврален излив вдясно, постъпил в болнично заведение и му било назначено медикаментозно лечение. Преживял силно емоционално инцидента – имал проблеми със съня, бил под непрекъснато напрежение, което се отразявало на ежедневието и изпълнението на трудовите му задължения, след инцидента се страхувал да шофира и пътува, изпитвал страх от повторно произшествие. Тъй като към датата на събитието лекият автомобил на виновния водач бил застрахован по сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника, ищецът посочва, че предявил застрахователна претенция пред дружеството за причинените му неимуществени вреди вследствие на произшествието, като застрахователят определил обезщетение в размер на 11 000 лв. при подписване на извънсъдебно споразумение, което той отказал. Впоследствие ответникът извършил превод на посочената сума. Посочил е, че не е удовлетворен от изплатеното обезщетение, поради което поискал осъждането на ответника за сумата от 24 000 лв., ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на застрахователната претенция по реда на чл.380 ГПК – 01.07.2020г., до окончателното изплащане. Направено е искане за присъждане на разноските по делото.

В срока по чл.131 ГПК ответното дружество е признало факта на наличието на валидно застрахователно правоотношение по отношение на процесния автомобил към датата на събитието, както и извършеното плащане на определеното от него застрахователно обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди. Счита, че последното се явява справедлив размер на действително претърпените вреди. Оспорило е твърдението, че в резултат на процесното ПТП за ищеца са настъпили всички описани в ИМ вреди и тяхната продължителност. Направило е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца поради това, че е пътувал в автомобила без поставен обезопасителен колан, вследствие на което всички телесни увреждания са получени в резултат от свободното придвижване на тялото му в купето на автомобила и след удари в частите му. Изложил е твърдения, че ищецът е допринесъл за настъпване на твърдяните вреди, доколкото не е

изпълнявал медицинските предписания за провеждане на контролни прегледи, което значително увеличило периода на търпените болки и страдания и техния интензитет. Оспорил е началната дата, от която се претендира лихва за забава върху търсеното обезщетение.

Не е било спорно между страните наличието на валидно застрахователно правоотношение по застрахователна полица № ** от 13.01.2019г. по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с ответното застрахователно дружество за управлявания от З. П. Н. автомобил към датата на събитието, както и че по образуваната пред застрахователя по реда на чл.380 КЗ щета е определено застрахователно обезщетение в размер на 11 000 лв., изплатено на ищеца преди образуване на настоящото производство. Събраните по делото гласни и писмени доказателства и заключението на автотехническата експертиза, приета от съда и неоспорена от страните, са установили по категоричен начин механизма на настъпване на произшествието и виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил, както и че ищецът е бил сред пътниците в другото МПС – л.а. „Шевролет Каптива“ с рег. № СА**СР и е пострадал при инцидента. Гласните доказателства, събрани чрез разпита на св.П., водач на автомобила, в който е пътувал ищецът, както и заключението на съдебно-медицинската експертиза и устните пояснения на вещото лице в съдебно заседание са установили по категоричен начин, че не е налице противоправно негово поведение, съпричинило вредоносния резултат поради непоставен предпазен колан. Че същият по време на произшествието е бил с поставен такъв установява св. П. който като участник в произшествието, е пряк негов свидетел. Според експертното заключение на вещото лице Донев травмите на ищеца са получени при директен механизъм в ограничен сектор на гръдния кош /няколко поредни ребра в една вертикална линия, т.нар. серийна фрактура/ – толкова, колкото е ширината на предпазния колан. Същият пояснява, че такива по вид и характер травми могат да бъдат получени именно по описания от него механизъм – директен удар или натиск в областта на гръдния кош при челен удар, какъвто е процесния. Предвид изложеното, съдът обосновано е приел, че ищецът е пътувал с поставен обезопасителен колан и не е съпричинил настъпването на резултата вследствие неизпълнение на вмененото му от закона задължение, като пътник в МПС.

Настоящият състав намира, че събраните писмени и гласни доказателства и експертното заключение на съдебно-медицинската експертиза са установили по несъмнен начин, че описаните в ИМ увреждания ищецът е получил именно при процесното произшествие. Описаното от св. П. физическо състояние на ищеца непосредствено след инцидента напълно се покрива с установеното обективно състояние при приемането му в болничното заведение веднага след ПТП и експертните изводи на съдебния медик. Правилно съдът е кредитирал показанията на св. Т.а, въпреки наличието на родство с ищеца, тъй като при увреждания, настъпили вследствие на ПТП, лицата от най-близкото обкръжение имат пряко наблюдение върху пострадалия, най-пълна представа за състоянието му и могат да дадат най-достовърни показания за същото. Освен това тези показания се потвърждават от изложеното в издадените на ищеца епикриза и болнични листи и експертното заключение на СМЕ, както и обясненията на вещото лице в съдебно заседание относно обективното състояние на ищеца и изпитваните от него болки вследствие получените травми. Поради това правилен и обоснован е изводът на районния съд за търпените първоначално болки с много голям интензитет, нетърпими непосредствено след удара, съответно постепенното им намаляване, както и за установения още при престоя в болничното заведение плеврален излив вдясно, обяснен от вещото лице с притискането на ребрата към вътрегръдното пространство и изместването им към вътрешността на торакса, която дислокация на фрагментите от тях причинява тези повреди на плеврата и белия дроб. Не се установява по делото ищецът да не е спазвал дадените му медицински предписания за провеждането на контролни прегледи, именно вследствие на което да е допринесъл за

увеличаване периода на търпените болки и страдания и техния интензитет. Според вещото лице, изготвило съдебно-медицинската експертиза, периодът на възстановяване и болков синдром при пострадалия е нормален като продължителност за такъв вид травма.

Ангажираните гласни доказателства и експертното заключение на съдебно-психиатричната експертиза са установили по категоричен начин и наличието на последвалото при ищеца посттравматично стресово разстройство, също намиращо се в пряка причинно-следствена връзка с преживения инцидент. Събраният по делото доказателствен материал установява начина, по който настъпилото пътно произшествие и причинените при него увреди са се отразили на психично състояние на ищеца и то е обяснимо с оглед тежестта на самото ПТП, преживения шок и ужас от станалото, изключително силните болки непосредствено след него, невъзможността на ищеца да диша и говори, както и е житейски обяснимо с оглед типичните психически последици от подобен тежък инцидент.

По пътя на пълно и пряко доказване, чрез използване на допустими и относими доказателствени средства, ищецът е доказал, че е претърпял неимуществени вреди, които са настъпили в резултат на причиненото от деликвентна произшествие. При определяне размера на присъденото обезщетение решаващият състав е съобразил характера на получените увреди, изживените поради тях болки и техния интензитет, възстановителния период, преживените от ищеца душевни страдания, доказаните посттравматично стресово разстройство, стрес и уплаха от инцидента, довели до страх от шофиране и пътуване, съответно липсата на трайни и необратими последици за физическото и психическото здраве на ищеца. С оглед на това неоснователни се явяват оплакванията във въззивната жалба за неправилност на изводите на първоинстанционния съд относно получените при процесното ПТП телесни и психични травми и размера на присъденото обезщетение, който ведно с вече изплатеното на ищеца, справедливо го възмездява. Поради това оплакването за несъответстващо на претърпените вреди обезщетение е неоснователно. При постановяване на решението си, за да достигне до извод за основателност на предявения иск в уважения размер, РС-Горна Оряховица е извършил обективен анализ на събраните по делото доказателства, като изложените в тях мотиви се споделят напълно от настоящата инстанция.

Поради гореизложените съображения, съдът намира жалбата срещу решението на първоинстанционния съд за неоснователна. Последното, като законосъобразно и правилно в обжалваната част, следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, на въззивника не се следват разноски. Процесуалният представител по пълномощие на въззиваемата страна е поискал присъждането на разноски за въззивното производство за адвокатско възнаграждение съгласно представен списък по чл.80 ГПК. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие договореното и реално заплатено на адвоката възнаграждение възлиза на сумата от 1 200 лв. С подадената преди провеждане на съдебното заседание по делото молба от въззивника е релевирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на въззиваемата страна. С оглед направеното своевременно възражение за прекомерност и искане за намаляването му, като съобрази действителната правна и фактическа сложност на делото, както и факта, че размерът на заплатеното възнаграждение е близо до минималния предвиден в наредбата такъв, настоящият състав намира, че искането на въззивника се явява неоснователно.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Великотърновският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 325/30.07.2021г. по гр.дело № 2000/2020г. по описа на Районен съд-Горна Оряховица в обжалваната част.

ОСЪЖДА „ДЖЕНЕРАЛИ ЗАСТРАХОВАНЕ“ АД, ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление град София, район Оборище, бул.“Александър Дондуков“ № 68 ДА

ЗАПЛАТИ на П. ИВ. ТР. с ЕГН **.**. и адрес град Г. О. ул.**** № , сумата от 1 200 /хиляда и двеста/ лв., направени пред настоящата инстанция разноси за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Препис от решението, на основание чл.7 ал.2 ГПК, да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____